

AAARGH REPRINTS 2007

TEHRAN, 11 - 12 / дец / 2006

Роберт ФОРИСОН

11/дец/2006

Председнику Махмуд Ахмадинежаду;

Затвореницима које носимо на савести, Ернесту Зунделу, Гермар Рудолфу, Хорст Малеру;

Посвећено такође Артуру Буцу, Фред Лојхтеру, Барбари Кулаској, Ахмед Рамију, Герд Хонсику, Хеинц Копеу.

ТРИЈУМФИ РЕВИЗИОНИЗМА

Резиме

У току нирембершког процеса је суд победничких, савезничких сила, поднео, између осталих, следеће оптужбе против побеђене Немачке:

1. да је наредила и испланирала физичко истребљење Јевреја на тлу Европе ;
2. да је у ту сврху конципирала и употребила оружја за масовна убијања, а нарочито ткз. « гасне коморе » ;
3. да је у највећој мери на тај, а укључујући и остале могуће начине, директно узроковала смрт шест милиона Јевреја.

Од тада па до данас ни један једини солидни научни доказ, који би могао да подупре ове тврдње, није произведен. Па ипак, већ шездесет година, те оптужбе су више него присутне у свим западним медијима. Проф. Роберт Форисон је 1980. године изнео следећи закључак:

« Наводне Хитлерове гасне коморе и наводни геноцид над Јеврејима заједно представљају једну те исту историјску лаж која је омогућила колосалну политичко-економску превару и пљачку у којој су главни добитници Израел и ционистички покрет уопште, а главне жртве немачки народ (али не и њихове вође) и палестински народ у целини. »

Данас, 2006. године, он и даље, и у потпуности, стоји иза те своје тврдње.

Током протеклих 60. год. ревизионисти су, почевши са Французима Морисом Бардешом и Полом Расинијеом, остварили, с научног и историјског становишта, низ импресивних победа над својим опозантима. Овде ћемо навести само избор од неких двадесетак примера најупечатљивијих победа, извојеваних од 1951. год. до данас.

Ревизионизам није идеолошки покрет, он је методолошки приступ, анализа, инспирисан утврђивањем историјске истине. Околности су учиниле да је он постао и једна велика « интелектуална » авантура данашњег времена.

Роберт Форисон је рођен 1929.године. Отац му је био Француз а мајка енглеског (шкотског) порекла. У почетку је предавао класичну књижевност (француску, латинску, грчку), након тога специјализирао анализу текстова модерне и савремене француске књижевности а потом и критику текстова и докумената уопште (литература, историја, медија). Предавао је на Сорбони и на Лионском Универзитету. Због његових « ревизионистичких » ставова предавачка активност му је забрањена. Више пута је био осуђиван. Десет пута је и физички агресован. У Француској су му (као, уосталом и свим ревизионистима) сва медија у потпуности недоступна (читај забрањена). Између осталих дела написао је и « Ревизионистичке списе » (1974-1998), штампане у четири тома, друго издање, LV-2027 стр. (*Ecrits révisionnistes, 1974-1998, 2e édition, LV-2027 p.*)

Напомена

Назив овог излагања је « Тријумфи ревизионизма » а никако « Историја ревизионизма » или « Аргументи ревизионизма ». Његова тема су само оне наше победе које су нам директно или индиректно признате од стране наших супарника. Напомене у погледу аутора, дела или осталих аргумената у прилог ревизионизму овде неће бити систематски примењиване. А ако бих већ морао да напоменем (или препоручим) један мали узорак из бројне ревизионистичке литературе онда бих навео као моју прву референцу дело Артура Роберта Буца « Обмана двадесетог века / Афера наводног истребљења европских Јевреја » издато 1976. (*The Hoax of the Twentieth Century / The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry, Arthur Robert Butz*). Књига је у најмању руку магистрална. За целих тридесет година њеног постојања нико није ни покушао да је оповргне или негира – до те мере је солидно изграђена ; саветујем вам да прочитате допуњено издање из 2003. године. Исто тако би требало обавезно прочитати и Фред Лојхтеров рад : « Стручни извештај о наводним гасним коморама у Аушвицу, Биркенау и Мајданеку, Пољска » (*An Engineering Report on*

the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland, Fred Leuchter, Samisdat Publishers, Toronto, 1988. god.); препоручујем вам издање из 1988. године са златним корицама. На 42. страни овог издања наћи ће се текст писма од 14. маја 1988. године које говори о дефинитивном изостанку отвора у крову наводних гасних комора крематоријума II и III у Аушвиц-Биркенау; Лојхтер је, такође, издао још три извештаја на тему гасних комора. Од Гермара Рудолфа, који је по струци хемичар, навео бих « Предавања о холокосту / Унакрсно испитивање контроверзија » (*Lectures on the Holocaust / Controversial Issues Cross Examined, Theses and Dissertations Press, PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA, 2005*) као и монументалну колекцију од више од тридесет томова коју је издао под називом « Једно тромесечје за слободно историјско истраживање » (« *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* »). А да не помињем његов часопис издат на енглеском језику, Ревизионист, и пуно других дела овог више него значајног младог научника (Гермар је четрдесетдвогодишњак и тренутно се налази у притвору у Немачкој). Незаобилазно је и дело канадског адвоката Барбаре Кулазке « Да ли је шест милиона заиста умрло ? » (*Did Six Million Really Die ? / Report of the Evidence in the Canadian « False News » Trial of Ernst Zundel* », 1988, издато 1992) ; текст је тако ситно одштампан да би у неком уобичајеном формату имао сигурно најмање хиљаду страна. Ово дело је сведочанство тоталног колапса противничког табора: у току два дуга процеса вођена против Ернеста Зундела 1985. и 1988. године у Торонту (Канада) доживели су потпуни крах пред аргументима ревизиониста. Прави « Стаљинград » су искусили тада « традиционални », « званични » историчари, почевши од најистакнутијег од њих, Раула Хилберга. Веома вазне студије су написали и Немци Вилм Стаглис и Удо Валенди, Италијан Карло Матоњо, Шпанац *Enrique Aynat Eknes*, Швајцарац Јурген Граф и још десетак других ; деведесет и седам издања часописа « *The Journal of Historical Review* » (1980-2002), насталих највише захваљујући Американцу Марку Веберу, представљају неисцрпни извор информација кад су у питању сви аспекти ревизионистичких истраживања. У Француској су Пјер Гијом, Серж Тион, Онри Рок, Пјер Маре, Вансон Рејнуар, Жан Платан наследили Мориса Бардеша и Пола Расињеа ; Интернет сајтове и разне публикације широм света на тему ревизионизма смо престали и да бројимо. И све ово упркос цензури, прогонима и забранама.

« Холокост » несумњиво остаје једина права, званична, ако не и смртоносна религија целог Запада. Она бесрамно и даље наставља да обмањује милионе честитих и поштених људи нагомилавајући пред њиховим очима ципеле, наочаре, кофере, правећи хрпе косе, и све то представљајући као остатке « погушених » ; фалсификујући фотографије или интерпретирајући их лажно ; деформишући смисао и садржај сасвим безазлених докумената ; позивајући се на « професионалне » сведоке ; бескрајним умножавањем споменика, церемонија, филмова, утупљивањем и испирањем мозга већ од малих ногу, у школама ;

организујући « ходочашћа » на света места јеврејског мучеништва и спектакуларна суђења светогрдника с отвореним позивима на линчовање.

* * *

Председник Ахмадинеџад је видео тачно : наводни « Холокост » јеврејског народа није ништа друго до « мит », тј веровање које је опстало и и даље опстаје само захваљујући лаковерју или незнању. У Француској је сасвим легално прокламовати вашу неверу у Бога, али је зато апсолутно забрањено изјавити да не верујете или бар сумњате у « Холокост ». Ова општа забрана сваког могућег вида оспоравања званично усвојених « историјских истина » је официјелно установљена законом изгласаним 13. јула 1990. године и објављеног у Званичном журналу француске Републике (Journal officiel de la Republique Française) 14. јула, на дан комеморације Републике и Слободе. У њему је наглашено да максималне изречене казне могу ићи и до једне године затвора и 45000€ ; предвиђене су, такође, и евентуалне надокнаде за обештећења и нимало занемариви судски троскови. Француско законодавство такође прецизира да је закон чак « могуће применити и у случајевима када је ово оспоравање презентовано у прикривеној, « сумњивој » форми, или пак путем инсинуација. » (Кривични закон, Париз, Далоз, 2006, стр. 2059). У Француској, дакле, постоји само један једини званични мит, мит « Холокоста » и само један могући вид светогрђа : оно које вређа « Холокост ».

Лично сам 11. јула 2006. по ко зна који пут изведен пред суд у Паризу под оптужницом која се позивала управо на овај, « специјални » закон. председавајући суда, Никола Бонал, је иначе похађао специјалан курс за сузбијање ревизионизма на Интернету : стаж организован од стране Центра Симон Визентал који је ни мање ни више него под директним протекторатом Репрезентативног савета јеврејских институција Француске (CRIF) ! У својој помпезно насловљеној објави « CRIF, активан елемент у формирању судских кадрова Европе », ова јеврејска организација, иначе халуцинантне политичке моћи, је објавила « урби ет орби » на свом Интернет сајту да је Никола Бонал један од њихових студената – приправника (http://www.crif.org/?page=articles_display/detail&aid=7222&artyd=2&stinfo=297.376.1467). И то није све. Јавни тужилац, јеврејка по имену Anne de Fontette, је у свом закључку оптужнице себи дозволила да упркос чињеници да говори у име световне државе, позове на освету « Јехове, заштитника свог изабраног народа » против « лажљивца » Форисона, кривог јер је преко телефона дао интервју на тему ревизионизма иранској радио-телевизијској станици Сахар 1.

Закључци донешени на основу ревизионистичких истраживања

Немци из доба Трећег Рајха су желели да искорене Јевреје са тла Европе а не да их истребе (систематски поубијају). Они су желели једно « територијално финално решење за јеврејски народ » а не « финално решење » у смислу некаквог физичког истребљења (желети финално решење проблема незапослености не значи и желети смрт незапосленима). Немци су поседовали концетрационе логоре а не « екстерминационе логоре » (израз у потпуности измишљен од стране савезника). Користили су гасне коморе за дезинфекцију у којима су употребљавали инсектицид под називом Циклон Б (на бази цијановодоничне киселине) а не гасне коморе за убијање људи или камионе гасне коморе у исту сврху. Користили су крематоријуме за спаљивање лешева а не за спаљивање живих људи. Послератне фотографије које наводно представљају « страхоте почињене од стране нациста » нам показују или болесне или умируће или мртве - али не и поубијане људе. Блокаде савезничких трупа, њихово константно бомбардовање, апокалиптично стање у ком се налазила Немачка пред крај шестогодишњег рата, општа глад и харајуће епидемије, а поготово тифус, опустошили су целу земљу а нарочито логоре на западним територијама преплављене масивним доласком затвореника евакуисаних из источних логора, без хране, лекова и инсектицида неопходног у борби против тифуса.

Ратни хаос доноси са собом велику муку и патњу. У модерним ратовима цивили зараћених страна страдавају понекад исто као и војска. А мозда чак и више. Конфликт који је супротставио Немачки народ и Јевреје у периоду између 1933. – 1945. године је без икакве сумње био више неко мучан по ове друге.

Међутим, њихово реално страдавање је било у далеко мањој мери него сто се то они усуђују са смелашћу да признају. Немци су Јевреје без сумње третирали као хостилну и опасну мањину (а за то су имали и разлога) и против њих у ратним околностима војни и политички врх Трећег Рајха је морао да предузме низ све строжих војних и полицијских мера. У појединим случајевима те мере су представљале притвор у затворерничким логорима а каткада и депортацију у концентрационе логоре и одвођење на принудни рад. Понекад су Јевреји били и стрељани – и то због саботажа, шпијунске активности, тероризма а понајвише због герилског рата који су водили на страни савезника и то првенствено на руском фронту, али никада само из разлога што су били Јевреји. Хитлер никада није наредио нити дозволио да неко буде убијен из разлога његове расне или верске припадности. А кад је реч о наводних шест милиона убијених Јевреја, та цифра је чиста измишљотина без и једног опипљивог доказа који би могао да је подупре и то упркос свом улозеном труду института Јад Вашем из Јерусалема.

На наведене оптужбе Нирембершког суда ревизионисти су одговорили следеће:

1. Покажите нам барем један документ који, по вашем мишљењу, доказује да је Хитлер или било који други припадник национал-социјалистичког покрета наредио или планирао систематско уништење Јевреја
2. Покажите нам то фамозно « оружје за масовно убијање » које би представљало гасну комору ; макар једну једину, у Аушвицу или било где

другде ; а ако случајно нисте у стању да то урадите, јер су, ако вам је веровати на рец, Немци наводно уништили « злочиначко оружје », донесите нам бар један технички план који представља неку од тих наводних « кланица » и објасните нам како је уопште нека тако фантастично убојита направа незамисливог капацитета могла да функционише а да не изазове контаминацију и смрт егзекутора и њихових помоћника;

3. Демонстрирајте нам како сте дошли до ваше цифре од шест милиона жртава.

Већ више од шездесет година, тужиоци и историчари Јевреји и остали, ни један од наша три захтева нису успели да задовоље. Дакле, за своје оптужбе они немају доказа. Другим речима, они оптужују без икакве основе, они **клеветају**.

И ту није крај. Ревизионисти су навели низ чињеница које доказују да наводно физичко истребљење Јевреја, гасне коморе и шест милиона жртава нису могли ни да постоје. 1) На првом месту, милиони европских Јевреја су, током читавог рата, живели на очиглед свију; велика већина је радила у немачким фабрикама у којима је радна снага озбиљно мањкала – дакле, ти Јевреји су преживели. Још боље : Немачка је упорно све до задњих месеци рата нудила да испоручи савезницима онолико Јевреја колико то они желе – али само под једним условом – да исти не буду послати у Палестину ; и то из обзира према « племенитом и ваљаном арапском народу » тада већ озбиљно угроженом великим приливом јеврејских колонизатора. 2) Друга чињеница је бривно скривана од јавности : сваки евентуелни преступ, у то време почињен у односу на Јевреје, је могао узроковати најстроже казне ; убици само једног Јевреја или Јеврејке војни суд је могао пресудити смртну казну стрељањем ; ово је важило чак и за војску. Другим речима, Јевреји су, живеци под немачком администрацијом и постујући њене прописе, уживали сву законску заштиту и то чак и у односу на војна лица. 3) Треће: наводне гасне коморе су апсолутно незамисливе у техничком смислу : њихово наводно функционисање је у потпуном нескладу са законима физике и хемије. Ни у ком случају, након наводног гушења цијановодоничним гасом стотина или хиљада људи у једној просторији, није могло одмах да се уђе у исту и манипулише високо контаминираним лешевима. Њихова тела, затрована цијануром како споља тако и изнутра, би била просто **недодирива**. Цијанхлорид је високо отрован гас који се упија и задржава по свим могућим површинама : он се таложи и улази у цемент, циглу и јако га је тешко евакуирати; улази у кожу, таложи се у телу, налази се у слузи. Управо тај исти гас се и данас користи у САД за извршење смртних казни у специјалним коморама од метала и стакла, са увек уграђеним изузетно комплексним механизмом и које захтевају велику предострожност при употреби. Довољно је видети једну такву гасну комору у САД предвиђену за егзекуцију само једне особе па да некоме буде сасвим јасно да наводне гасне коморе из Аушвица, а предвиђене да убијају свакога дана хиљаде људи, нису могле да постоје и да функционишу.

Запитаћете се сигурно : « Шта је онда било са свим тим Јеврејима за које ревизионисти тврде да нису поубијани ? » Одговор је једноставан, очигледан и доступан апсолутно свакоме : један део европских Јевреја је мртав исто као и десетине милиона « не-Јевреја », због рата, глади, епидемија. Милиони осталих су једноставно преживели. То су наводно « чудом-преживели» (« miraculés »), како их називају данашњи обмањивачи и манипулатори. Ти ткз « чудом-преживели» Јевреји су се у 1945. години бројали на милионе и расути су у педесетак земаља широм света, почевши од Палестине. Поставља се питање : како је могуће да упркос наводној одлуци о тоталном физичком уништењу Јевреја толики број ипак преживи ? Милиони « чудом-преживелих», па то више није чудо ! То је обична **лаж**, лажно чудо, превара, обмана !

Ја сам, 1980. године, резимирао у једној реченици која се састоји од шездесет речи француског језика закључке истраживачког рада ревизиониста:

« Наводне хитлерове гасне коморе и наводни геноцид над Јеврејима заједно представљају једну те исту историјску лаж која је омогућила колосалну политичко-економску превару и пљачку у којој су главни добитници Израел и зионистички покрет уопште, а главне жртве немачки народ (али не и њихове вође) и палестински народ у целини. »

На данашњи дан, у 2006. години ја и даље у потпуности стојим иза те моје тврдње. Моја изјава није била инспирисана било каквом политичком или религиозном приврженошћу или аверзијом. Она је настала на основу доказа и чињеница обелодањених једним делом двома књигама Мориса Бардеша из 1948. и 1950. године о нирембершком процесу и другим делом књигом Пола Расинијеа из 1950. године « Le Mensonge d'Ulysse ». Почевши од 1951. године, наши моћни и пребогати противници, тако ревносни у сузбијању ревизионизама, су били принуђени, да из године у годину, устукну пред нашим техничким, научним и историјским аргументима. Тријумфи ревизионистичког истраживања на тему Другог светског рата су бројни и значајни. Међутим, морамо признати, и то на нашу велику жалост, да су остали скоро потпуно непознати широј јавности. Моћници овог света су дали све од себе да их прикрију, што је и сасвим разумљиво. Њихова доминација и власт у данашњем свету је директно заснована на религиозном миту јеврејског « Холокоста ». Довести у питање « Холокост » и јавно разоткрити велику обману, раскринкати и демаскирати политичаре, новинаре, историчаре, академике, разноразне црквене и друге « угледнике » и поглаваре који већ шездесет година упорно проповедају лаж све уз проклињање « богохулника », представља опасну и погибелну авантуру. Међутим, као што ћемо видети из приложеног, и упркос свој постојећој репресији, време као да ради у корист ревизиониста.

Примери тријумфа ревизионизма

Напомињем да ћу овде навести само двадесет примера наших победа.

1) Године 1951., Јеврејин Леон Полиаков је констатовао да поседујемо небројено пуно документације када је у питању сваки аспект историје III Рајха, сем једног : « кампање истребљења Јевреја ». У свом Брeвијару мржње пише да « Ниједан документ није сачуван, а можда никада није ни постојао » (Bréviaire de la haine, Paris, Calmann-Lévy, 1974(1951), p. 171) Л. Полиаков је, иначе, при француској делегацији присуствовао нирмбершком суђењу (1945 – 1946).

Запажање : Овде смо сведоци једној веома важној концесији у прилог ревизионизму. Заиста, једна тако претпостављена, феноменално конципирана криминална организација, уређена, организована и спроведена од стране Немаца, подразумевала би постојање јасне наредбе, плана, инструкција, буџета... Једна тако организована акција, спровођена годинама, на територији величине једног континента и узроковајући смрт милиона људи, морала би да остави масу писмених трагова и доказа. А логично је да закључимо да, ако нам се каже да такви документи можда никада нису ни постојали, онда ни злочин о ком је реч није могао бити почињен. У одсуству било каквог документа, историчару не преостаје ништа друго него да се лиши сваког коментара. Леон Полиаков нам је направио ову концесију пре 55 година. Од тада па све до 2006. године његови следбеници, а то се мора нагласити, такође нису успели да пронађу било какав документовани доказ. Повремено су покушавали, ту и тамо , да нас убеди у неко ново откриће те врсте, али, као сто ћемо већ видети у даљем излагању, сви су се они окончаваали неславно по наше супарнике.

2) Године 1960., Мартин Брозат, иначе члан Минхенског Института за савремену историју, је написао : « Ни у Дахау, ни у Берген-Белсену, ни у Бухенвалду, ни Јевреји ни остали заробљеници нису били ликвидирани гасом » (Die Zeit, 19. Август 1960, стр. 16).

Запажање : Ова изненадна и необична концесија је од изузетне важности. Једина гасна комора коју је тужиластво Нирембершког суда ризиковало да нам прикаже путем филма, је управо била она из Дахауа а бројна су била и сведочанства о наводним гушењима гасом у горе наведеним логорима. Мартин Брозат, дакле, имплицитно признаје да су поменута сведочанства била лажна. Међутим, он нам не објашњава конкретно у вези с чим су она била лажна. Исто тако, не каже нам ни на шта се остала сведочења односе; на пример, она у вези с Аушвицем, Мајданеком, Треблинком, Собибором или Белзеком, настављају да буду веродостојна . Осамдесетих година, на натпису у Дахау, писало је на пет светских језика да « гасна комора камуфлирана у виду туш кабине » коју туристи посећују није « никада била употребљивана » у ту сврху. Ревизионисти

су тада поставили питање : Како и на основу чега, у том случају, можемо са сигурношћу да тврдимо да је та просторија била « гасна комора » ? Као резултат, одговорни у Музеју Дахау су заменили постојећу панкарту новом на којој је сада писало на немачком и на енглеском језику « Гасне коморе. Овде се налазио потенцијални центар за масовна убијања » и додато је « до 150 људи је истовремено могло бити погушено » Циклоном Б, у овој просторији. Запажамо речи « потенцијални » и « могло » (на енглеском « potential » и « could »). Примена ових израза указује на обману: туристе наводи да верују да је поменута « гасна комора » стварно служила у ту сврху док истовремено пружа одговор на примедбу ревизиониста: » Ми нисмо написали да је та гасна комора заиста служила за убијања ; ми смо само рекли да је она могла бити, у оно време, употребљена у сврху убијања горе наведеног броја људи ». Да закључимо: Мартин Брозат је 1960. године, без икаквог објашњења, изјавио путем обичног писма да нико није био убијен гасом у Дахау ; од тада, доведени у неприлику, одговорни у Музеју Дахау покушавају, на разне начине, да обману посетиоце наводећи их да верују да су у тој просторији која личи на туш-кабину (што је сасвим нормално јер је то и била), људи стварно били убијани смртоносним гасом.

3) Године 1968, историчарка јеврејског порекла, Olga Wormser-Migot, је у својој тези Нацистички концентрациони систем (Le Système concentrationnaire nazi, 1933-1945, Paris, Presses universitaires de France, 1968) посветила читаво једно излагање, како то она назива, « проблему гасних комора » (стр. 541-544). Она изражава свој скептицизам кад је у питању веродостојност чувених сведочанстава о постојању гасних комора у Матхаузену и Равенсбруку. Када је реч о Аушвицу-І, она је категорична : логор у ком и дан данас туристи посећују наводну гасну комору, уствари је био « без гасне коморе » (стр. 157). Запажање : Ужасно тешке оптужбе против побеђене Немачке, оптужбе за систематско убијање људи гасом, су биле покренуте само на основу непроверених сведочења појединаца. Узмимо овде само за пример Аушвиц-І : Пре 38 година, једна историчарка јеврејског порекла је имала храбрости да изјави да је тај логор био « без гасних комора » ; па ипак, туристи и данас, у 2006. години, масивно посећују у Аушвицу-І просторију коју се усуђујемо да и даље лажно представљамо као « гасну комору ». Превара је више него очигледна.

1) 4) У 1979. години, тридесет и четири француска историчара су потписала заједничку повељу као одговор на аргументе техничке природе које сам лично навео како бих показао да се функционисање нацистичких гасних комора суочава са озбиљним материјалним проблемима. Према званичној верзији, Рудолф Хес, један од тројице заповедника логора у Аушвицу, је признао (!) и описао сам процес тровања гасом у Аушвицу и Биркенау. По његовој изјави, поприлично нејасној и неодређеној, одмах посто би и задња особа издахнула, укључивао се

вентилациони систем и екипа јеврејских затвореника би ушла у огромну просторију и започела извлачење и транспорт лешева до крематоријума. Рудолф Хес такође напомиње да су јевреји приступали овом послу крајње алкаво, пушећи и једући. Напомињем да је овако нешто било апсолутно немогуће : не може се ући у просторију препуну цијановодоничне киселине и уз то пушити и јести (гас изузетно отрован, продоран и експлозиван), и при том додиривати, манипулисати и износити с великим напором хиљаде лешева натопљених цијановодоничном киселином, дакле недодиривих. У декларацији тридесетчетворице нашао сам следећи одговор на наведени проблем : « Не треба се питати како је било технички могуће извршити такав злочин. Технички је било могуће јер је тај злочин био извршен » (Le Monde, 21. Фебруар 1979, str. 23).

Запажање: Ово није одговор већ ескивирање постављеног питања. Ако на овакав начин покушавамо да се извучемо, то значи да нисмо у стању да одговоримо. Дакле, ако тридесет и четири историчара до те мере нису у стању да објасне како је један злочин таквог обима могао да буде извршен, то значи да исти превазилази законе природе; другим речима, да је имагинаран.

5) Током те исте, 1979. године, америчка влада је напоскон обелоданила авионске снимке Аушвица, које су до тада држали скривене. Из безочности или наивности, аутори публикације, Дино А. Бругиони и Роберт Г. Поириер, бивши припадници Централне Обавештајне Службе (CIA), дају малом фото албуму назив Поновна посета Холокосту (« The Holocaust Revisited ») и лепе, ту и тамо, нелепнице с потпуно неоправданим назнакама « гасна(е) комора(е) » (Central Intelligence Agency, Washington, Фебруар 1979, ST-79-10001).

Запажање : Ова превара неодољиво подсећа на ону више него јадну демонстрацију бившег америчког министра Колина Поувела када је покушао на идентичан начин етикетама полепљеним по авио-снимцима да докаже да је Ирак за време владавине Садама Хусеина поседовао фабрике за производњу « оружја за масивно уништење ».

У реалности, ови обелодањени снимци производе сасвим супротан ефекат : оне управо иду у прилог тези о непостојању гасних комора. На њима се јасно разазнају крематоријуми који одају утисак мира и без икакве гомиле људи у близини, слепљених једни уз друге, у чекању да уђу у наводне свлационице и « смртоносне одаје ». Околни простор (терен) је чист и прегледан. Узане леје баштица крематоријума су јасно исцртане и неугажене стопама хиљада људи који су ту , наводно, свакодневно пролазили. Узмимо за пример крематоријум бр.3 који се граничи са фудбалским игралиштем (у шта смо се уверили захваљујући оригиналним документима Националног музеја у Аушвицу) а у близини је и терен за одбојку (Hefte von Auschwitz, 15, 1975, без текста са страна 56 и 64). Недалеко се налази и осамнаест болничких барака мушког логора. Све укупно, обављене су тридесет и две ваздушне мисије савезничке војске над том облашћу, која такође обухвата велики индустријски комплекс у Моновицу. Знамо да су Савезници у више наврата бомбардовали сектор индустријске зоне трудећи

се да поштеде сто је могуће више оно сто је било евидентно да представља концентрациони логор, радни логор или транзитни логор (а не i « екстерминациони логор »), и на који је пало само пар залуталих бомби.

6) У 1982. години, дана 21. априла, основано је у Паризу удружење за студију екстерминације гасом под национал-социјалистичким режимом (ASSAG) и « с циљем да се : пронађу и преконтролишу сви **елементи који доказују** употребу токсичних гасова од стране руководства национал-социјалистичког режима у Европи у сврху убијања особа различитих националности, потпомогне публикација ових **доказних елемената** и употребе у ту сврху сви могући контакти и релације на националном и интернационалном плану ». У члану бр. 2 статута пише : **“Дужина трајања Удружења је лимитирано испуњењем задатака наведеним у члану бр.1”** Наведено удружење, основано од стране четрнаест особа, између осталих, Жермен Тијон, Жорж Велерс, Женевијев Антониоз (родјена Дегол), Мадам Бернар Жуано и Пјер Видал-Наке, од тренутка свог настанка па до данас, а томе има већ скоро 25 година, није још ништа публиковало и при том наставља да постоји и у 2006. години. Треба напоменути да дело под називом Гасне коморе, државна тајна (« Chambres à gaz, secret d’Etat ») није дело овог удружења већ превод на француски језик дела које су издали на немачком Еуген Когон, Херман Лангбејн и Адалберт Рукерл а с мањим доприносом пар чланова ASSAG-а (Paris, Editions de Minuit, 1984).

Запажање : Већ сам назив наведеног дела говори сам по себи о његовом садржају : наместо доказа, потпомогнутих фотографијама гасних комора, цртежима, крокијима, стручним експертизама убиствене машинерије, читаоц овде наилази само на теоретисање на основу онога што је названо « доказни елементи » (а не « докази »), а то зато што су, бар нам је тако објашњено, гасне коморе представљале највећу од свих могућих тајни, « државну тајну ». Ако постоји барем једно « оружје за масивно уништавање » које заслужује озбиљну и детаљну експертизу онда је то оно. У бити оно представља велику аномалију у историји науке и то барем из два разлога : ниједно слично оружје му није претходило а нити му уследило; оно је настало из ништавила и вратило се у ништавило. У целој историји науке није постојао ни један такав феномен. У сваком случају, сама чињеница да асоцијација (ASSAG) постоји и дан данас нам говори да она није остварила свој циљ због којег је оформљена, има томе већ скоро 25 година. Она, дакле, још није пронашла ни доказе ни доказне елементе о постојању « нацистичких гасних комора ».

7) Године 1982, од 29. јуна до 2. јула, одржан је у Паризу, на Сорбони, међународни колоквијум којим су председавали двојица историчара јеврејског порекла, Франсоа Фуре и Рејмон Арон. По речима организатора овог скупа, циљ окупљања је био да се свечано и јавно да одговор Роберту Форисону и « шачици анархо-комуниста » који га подржавају (алузија на Пијера Гијома, Жан-Габријела Кон-Бендита, Сержа Тијона и других « слободњака », понекад и

јеврејског порекла). Задњег дана, у току дуго исчекиване конференције за штампу, двојица организатора су били принуђени да јавно признају да, « упркос интензивним претрагама » није пронађена Хитлерова наредба за истребљење јевреја. О гасним коморама није било ни помена.

Запажање : Овај колоквијум је представљао први покушај да се отворено докаже јавности да ревизионисти лажу. Као и сви остали слични скупови који су уследили (нарочито онај из 1987. године, такође на Сорбони), и на које је приступ ревизионистима такође био забрањен, завршио је се потпуним неуспехом по своје организаторе.

8) Године 1983., 26. априла, присуствовали смо завршници дугог жалбеног судског процеса, који су повеле против мене јеврејске организације због « наношења штете ближњем фалсификовањем историјских чињеница ». Тог дана, прва инстанца цивилног жалбеног суда у Паризу, секција А (председник Грегоар), све потврђујући моју пређашњу пресуду за « наношење штете ближњем » је одала признање мом раду. Изречено је да се у мојим текстовима на тему гасних комора не може пронаћи **ни најмањи траг неозбиљности, немарности, намерних пропуста, нити лажи и из чега логично следује да « о веродостојности закључака Господина Форисона (на тему гасних комора) могу слободно судити само експерти, историчари и шира јавност»**.

Запажање : Ако не можемо пронаћи у радовима аутора који одбацује тезу о постојању гасних комора ни неозбиљности, ни немарности, ни намерних пропуста, ни лажи, ни « фалсификације », то је онда доказ да су његова дела резултат рада једног озбиљног истраживача, предатог, савесног, поштеног и аутентичног, и то на тако високом нивоу да морамо да имамо право да јавно подржимо став, онако како то он чини, да наведене гасне коморе нису ништа друго до обичан мит.

9) Године 1983., 7. маја, јеврејка Симон Веј, иначе једна од оних који су « преживели геноцид » , је изјавила на тему гасних комора : « У току једног поцеса вођеног против Форисона због негирања гасних комора, тужилачка страна је била у обавези да поднесе званичне доказе о постојању гасних комора. А сви знамо да су нацисти **унистили гасне коморе и систематски поубијали све сведоке** » (France-Soir Magazine, 7, Мај 1983, стр.47).

Запажање : Ако нема ни оружја којим је извршен злочин, ни сведока, шта нам онда преостаје ? Ста рећи за просторије лажно представљене као гасне коморе које милиони обмањених посетилаца обилазе ? Шта мислити о особама које се представљају као сведоци или као « чудом-преживели гасне коморе » ? **Симон Веј је први ауторитет холокоста (« autorité holocaustique ») која је отворено дала до знања да сваки наводни сведок « гушења гасом » може бити само лажни сведок.** Већ 6. марта 1979., приликом дебате Телевизијски досијеи (« Dossiers de l'écran ») коју је француска телевизија организовала

поводом америчког фељтона « Холокост », она је отворено изразила своју антипатију према Морису Бенрубију, презентованог као « сведока гасних комора ». Он је се, између осталог, држао јако дискретно у односу на његово пређашње « сведочење » објављено мало раније у Експресу (L'Express, 3-9 март 1979, стр.107-110).

- 10) Године 1961., Јевреј Раул Хилберг, водећи званични историчар («historien orthodoxe»), објавио је прво, а 1985. године, и друго издање свог најпознатијег дела, ревидирано и кориговано. Разлика између ова два сукцесивна издања је упечатљива и може се објаснити само утицајем ревизионизма и његовим тријумфима оствареним у међувремену. У првој едицији, аутор је са сигурношћу тврдио да је « уништење европских Јевреја » започето након две сукцесивне Хитлерове наредбе. При том он не прецизира ни датум ни садржај ових наредби. Потом се упушта у детаљно објашњавање политичког, административног и бирократског процеса деструкције; на пр. усудио се чак да са сигурношћу тврди да је у Аушвицу истребљење Јевреја било организовано од стране бироа којем је било истовремено задужење дезинфекција одеће и екстерминација логораша « Деструкција европских Јевреја » (« The Destruction of the European Jews, 1961, поново издато 1979., Quadrangle Books, Chicago, стр. 177, 570). У свом издању из 1983., потпуно негирајући пређашње афирмације, Р. Хилберг је изненада дошао до закључка да је процес « уништења европских Јевреја » ипак обављен без плана, без икакве организације, потпуно децентрализовано, без пројекта, без буџета, и само захваљујући « невероватном складом духова, узајамним преношењем идентичних мисли у срцу једног копликованог, » немачког, « бирократског система » (*an incredible meeting of minds, a consensus mind reading by a farflung bureaucracy* ; Newsday, New York, 23. Фебруар 1983, стр. II/3). Ову изјаву, Р. Хилберг је потврдио под зеклетвом на суђењу Ернесту Зунделу 16. јануара 1985. у Торонту (запис оригиналног текста изјава, стр. 848) ; након тога, своју изјаву опет понавља али другим речима у радикално ревидираном издању свог дела (The Destruction of the European Jews, New York, Holmes & Meier, 1985, стр. 53, 55, 62 ; француско издање, La Destruction des juifs d'Europe, Paris, Fayard, 1988, стр. 51, 53, 60). И на крају, последњи пут изјављује исту реченицу у октобру 2006 у интервјуу за Le Monde : « Није било унапред утврђене шеме. Питање о донешењу одлуке остаје делимично нерешено : никада нисмо пронашли наредбу потписану од стране Хитлера, вероватно јер тај документ никада није ни постојао. Убеђен сам да се све одвијало у тишини једне тајне структуре: свака одлука је повлачила нову, ова опет следећу и тако до краја при чему је било сасвим немогуће унапред предвидети наредну етапу » (Le Monde des livres, 20 octobre 2006, стр. 12).

Запажање : Историчар « Number One » геноцида над Јеврејима се нашао у тако безнадежној ситуацији да је био принуђен да се порекне и да гигантску машинерију за масивна убиства објасни као неки вид интервенције Светог Духа. Он помиње неки вид « сусрета идентичних духова » у оквиру једног бирократског система и описује тај сусрет као « невероватан ». Ако је тај

сусрет невероватан, зашто би се онда у њега и веровало ? Треба ли веровати у невероватно ? Такође евоцира и некаква наводна « читања мисли » и њих квалификује као « савршено усаглашена » ; ово представља само једно : обично интелектуално теоретисање на бази вере у натприродно. Како веровати у један такав феномен, а нарочито у оквиу једног гигантског бирократског система и то посебно оног III Рајха? Треба напоменути да су Хилберговим примером кренули и други официјелни историчари одустајући од бављења историјом и западајући у чисте метафизичке шпекулације и служећи се посебним жаргоном. Они су се углавном двоумили између веровања у « интенционалистичку » или « функционалистичку » верзију: прва би значила да је истребљење Јевреја резултат « интенције », јасне намере, одлуке (још недоказано) и на основу јасно дефинисаног плана (такође не доказано) а према другој верзији, наводна екстерминација се догодила сама од себе, спонтано и импровизовано, без јасне намере и без плана. Овакаве нејасне и магловите теорије сведоче управо о незнању у ком су се нашли званични историчари, који су, неспособни да пронађу доказе и документа да подупру своје тврдње, свој рад свели на пресипање из шупљег у празно. У бити, први, « интенционалисти », нам кажу : « Сигурно да је постојала намера и јасан план, само га ми још нисмо пронашли и можда га једног дана и пронађемо », док ови други тврде : « Нема потребе тражити доказе да је постојала таква намера и некакав план јер се све могло одиграти и без јасне намере, плана и трага ; доказе те врсте је немогуће пронаћи јер никада нису ни постојали. »

11) Године 1986., алармирани чињеницом да се налазе у потпуној немогућности да нађу против-аргумент ревизионистима, француски Јевреји су одлучили да предузму све могуће мере у смислу забрањивања ревизионизма. Најистакнутији у томе су били Жорж Велерс и Пјер Видал-Наке заједно са великим рабином за Француску, Рене Самуел Сиратом - Свакодневни извештај Јеврејске телеграфске агенције, 2. Јун 1986., стр.1,3 (Bulletin quotidien de l'Agence télégraphique juive, 2 juin 1986, p.1,3). Након четири године они успевају да издејствују 13. јула 1990. године, и то уз велику помоћ јеврејина Лорона Фабијуса тада председника Народне скупштине, изгласавање специјалног закона који омогућује кажњавање свакога ко јавно испољи ревизионистичке идеје на тему « истребљења јевреја » и то казнама до једне године затвора, 300 000 франака (45 000€) и још неким другим. Овакава отворена примена силе је више него очигледан знак немоћи.

Запажање : Ж. Велерс и П. Видал-Наке су били нарочито узнемирени судским исказом од 26. априла 1983. године. (погледајте параграф 8.) Први од ове двојице је забележио : « Суд признаје да је (Форисон) добро документован. Што је нетачно. Невероватно је како се суд могао преварити », Право на живот, јун – јул 1987. стр. 13 (Le Droit de vivre, juin – juillet 1987, p. 13). Следећи је написао да је Жалбени суд у Паризу « признао као озбиљан истраживачки рад Форисона, и што је врхунац свега, на крају га осудио само зато што је злонамерно агитовао слоганом у којем је резимирао

своје тезе », Убице сећања, Париз, Откриће, 1987, стр. 182 (Les Assassins de la mémoire, Paris, La Découverte, 1987, p. 182).

12) Године 1986, у месецу августу, Мишел Дебуар, бивши депортовани члан отпора, професор историје, декан факултета књижевности у Кену (Caen), члан Института Француске, одговоран у Историјском комитету за Други светски рат (Comité d'histoire de la Deuxième guerre mondiale) и у комисији за историјат депортације, је изјавио да је на крају, ипак, дотични « досије кваран » (« le dossier est pourti »). Прецизирао је да досије о којем је реч, о историји немачког концентрационог система, « искварен », по његовим речима, « с превише моралисања, опсесивно и неумерено понављаним нетачностима нарочито кад су у питању цифре, амалгамима и генерализацијама ». Алудирајући на ревизионистичке студије, додао је да постоје « с друге стране, врло озбиљне критике на рачун ових претеривања », Западна Француска, 2.-3. август 1986. стр. 6 (Ouest-France, 2-3 aout 1986, p. 6).

Запажање : М. Дебуар је био професионални историчар и то најкомпетентнији у Француској по питању историје депортовања. До 1985. године бранио је стриктну традиционалну и официјелну верзију по том питању. По упознавању са тезом ревизионисте Онри Рока о наводном сведочењу СС Курт Герштајна, схватио је своју грешку. Не само да ју је искрено признао него је чак изјавио да, ако је све до тада лично гарантовао постојање гасних комора у Матхаузену, да је то онда било грешком, и само јер је веровао у оно шта се говорило. (Његова преурађена смрт 1989. године лишила је ревизионистички табор једне еминентне личности која је се обавезала да ће издати једно дело предвиђено да упозори историчаре на официјелне, званично прихваћене историјске лажи о Другом светском рату).

13) Године 1988, Професор Арно Мејер, иначе американац јеврејског порекла, предавач савремене европске историје на Принстону, је изјавио на тему « нацистичких гасних комора » : « Извори материјала за студије гасних комора су истодобно ретки и непоуздани » (Sources for the study of the gaz chambers are at once **rare and unreliable**, The « Final Solution » in History, New York, Pantheon Books, 1988, p. 362 ; на француском, La « solution finale » dans l'histoire, предговор Pjer Vidal-Naquet, Paris, La Découverte, 1990, стр. 406).

Запажање : И дан данас, у 2006. години, јавно мњење наставља да верује оно што му се неуморно и без престанка сугерише у медијима, да је документација на тему гасних комора многобројана и недискутабилана. На колоквијуму на Сорбони 1982. године, А. Мејер, као и његов пријатељ Пјер Видал-Наке, нису могли да пронађу довољно тешке речи за оптужбу ревизиониста; па ипак, шест година касније, закључци нашег ултра-официјелног историчара су се значајно приближили ставовима ревизиониста.

14) Године 1989, швајцарски историчар Филип Буран је, полазећи од недоказаног става да су гасне коморе и геноцид Јевреја заиста постојали, покушао да тачно дефинише када и по чијој одлуци се приступило физичкој

екстерминацији европских Јевреја. У свом задатку он није успео ништа више да одмакне од његових колега « интенционалиста » и « функционалиста » (Hitler et les Juifs/ Genèse d'un génocide, Paris, Seuil, 1989). Он је био принуђен да констатује непостојање трагова злочина и да забележи оно што је назвао « упорним и педантним уклањањем свих трагова » (стр. 9). Он се жали на « велике недостатке у документацији » и додаје : « Није преостао ни један документ потписан од стране Хитлера којим се наређује екстерминација Јевреја (...) По свој прилици, наредбе су издаване усмено. (...) трагови по том питању нису само ретки и расути, већ их је тешко и интерпретирати » (стр. 13).

Запажање : Ево још једног професионалног историчара који признаје да није пронашао ни један једини документ који би могао подупрети официјелну тезу. При том, јавно мњење је убеђено да су докази Хитлеровог злочина бројни и недвосмислени, иако историчар који је испитао сву могућу документацију по том питању није пронашао ни један једини доказ већ само нешто што личи на « трагове » и у чију интерпретацију није сигуран.

15) Године 1992, Јехуда Бауер, професор на Хебрејском универзитету у Јерусалему, је изјавио на међународној конференцији о геноциду над Јеврејима одржаној у Лондону следеће : « Јавност и даље наставља да понавља **будаласту причу (the silly story)** по којој се у Ваннсее-у одлучило о екстерминацији Јевреја » (извештај Јеврејске телеграфске агенције објављен у The Canadian Jewish News, 30/01/1992).

Запажање : Већ на основу пажљивог читања « писменог извештаја » седнице Берлин-Ваннсее одржане 20/01/1942 може се закључити да су Немци планирали « дефинитивно **територијално решење (eine territoriale Endlosung)** јеврејског питања », чија би последица била једно « обновљено јеврејство » на географском подручју који би требало дефинисати. Прилично закаснела изјава Ј. Бауера је само потврда претходне чињенице и дефинитивна и потпуна девалоризација овог најбитнијег аргумента екстерминационистичке тезе. Додајмо, с наше стране, на то да истребљење Јевреја није било одлучено ни у Ваннсее-у ни било где другде. Израз « екстерминациони логори » је чиста измишљотина и у потпуности фабрикована од стране америчке ратне пропагандне машинерије. Бројни примери доказују да је у току самог рата убиство једног јединог Јевреја или Јеврејке излагало починиоца тог злочина, без обзира био он цивилно или војно лице, припадник СС-а или не, ризику изласка пред преки суд немачке војске и казни стрељањем (током задњих шездесет година ни један од званичних историчара није објаснио ову чињеницу иначе обелодањену од стране бранилаца нирембершког суда).

16) Године 1995, у месецу Јануару, француски историчар Ерик Конан, аутор заједничког дела са Онри Русо-ом Виши, прошлост која не пролази, (« Vichy, un passé qui ne passe pas », Paris, Gallimard, 2001; 1994, 1996), је изјавио да сам ипак с правом тврдио, крајем седамдесетих година, да је гасна комора у Аушвицу, а

посећивана од стране милиона туриста, у потпуности неаутентична. Према изјави Е. Конана, датој за један велики француски дневни лист : « Све је тамо лажно (...). Крајем седамдесетих година, Роберт Форисон је утолико боље и лакше експлоатисао те фалсификате уколико су одговорни музеја одбијали да то признају ». Е. Конан наставља : « (Особе), као Тео Клајн, желе да се гасне коморе задрже такве какве јесу и да се јавности образложи ово прерушавање : Историја је таква каква је; боље је једноставно само описати, па чак и у случајевима када је то јако компликовано, него се упуштати у беспотребна маскирања и лажирања ». Потом Е. Конан наводи шокантну изјаву заменице директора Националног музеја Аушвиц, која не жели да прихвати да посетиоцима образложи ово « прерушавање » : Он пише : « Кристина Олекси (...) никако да се реши : « За сада, задржаћемо је онакву каква јесте (ту просторију означену као гасна комора) без икаквих прецизирања посетиоцима. Исувише је то компликовано. А за касније ћемо видети ». » (Erik Konan, «Auschwitz : la mémoire du mal», L'Express, 19-25/01/1995, p. 68).

Запажање : Изјава ове Пољацине одговорне у музеју Аушвиц је сасвим јасна: лагали смо, лажемо, и све до нове наредбе наставићемо да лажемо. Године 2005. упитао сам Е. Конана да ли су одговорни музеја у Аушвицу демантовали или званично протествовали због његовог навода изјаве К. Олекси 1995. године. Одговорио ми је да није било ни демантовања ни протеста. Године 1996. ова као и друге обмане везане такође за логор Аушвиц II су биле раскринкане и од стране два јеврејска аутора, Роберта Јан ван Пелта и Деборе Дворк, у заједничком делу : « Аушвиц, од 1270. до данас », (« Auschwitz, 1270 to the Present », Yale University Press, 443 p.) Ево примера од неколицине израза који су исписани њиховим пером : « послератно замаскиравање », « додаци », « поништавања », « супримирања », « реконструкција », « највећим делом послератна реконструкција » (стр. 363), « реконструисано », « узурпирано », « поново направљено », « четири отвора у крову, која би требало да су служила за убацивање Циклон Б-а у гасну комору испод, су направљена (после рата) » (стр.364), « фалсификовано », « нетачно », « дезинформација », « неодговарајуће » (стр.367), « фалсификујући » (стр.369). У 2001., ова лажна « потемкинска » гасна комора је такође била раскринкана у књижици допуњеној са два ЦД-Ром-а и названој : Негационизам. Књижицу су написали Жан-Марк Туран и Валери Игуне а предговор је потписала Симон Веј (Radio-France - INA, Vincennes, Frémeaux et Associés).

17) Године 1996., француски историчар Жак Бенак, левичар и већ од 1978. године јасно опредељени анти-религиозиста, је на крају ипак признао да нема доказа о постојању нацистичких гасних комора. Он пише да нам не преостаје ништа друго него да констатујемо « непостојање докумената, трагова или других материјалних доказа » (Le Nouveau Quotidien de Lausanne, 02/09/1996, p.16, et

03/09/1996, p.14). Па ипак, он тврди да и даље верује у постојање тих магичних гасних комора.

Запажање : Једном речју, З. Бенак тврди : « Доказа нема али ја верујем », док ревизиониста размишља на следећи начин : « Нема доказа, дакле ја одбијам да верујем и моја дужност је да протестујем ».

18) Године 2000. на крају свог дела Историја негационистичког покрета у Француској (« Histoire de négationnisme en France », Paris, Gallimard), Валери Игуне објављује дугачак текст на крају којег, Жан-Клод Пресак, један од водећих супарника ревизиониста, потписује акт дефинитивне капитулације. Према речима професора Мишела Дебуара, он изјављује да је досије који се тиче нацистичког концентрационог система « труо », и то дефинитивно и без икакве наде да се спасе. Он се пита : « Може ли се било шта променити по том питању ? » и одговара : « Прекасно је ». Такође додаје : « Тренутна, иначе тријумфална презентација нацистичког концентрационог система је осуђена на пропаст ». Он завршава закључком да све оно што је измишљено у вези са више него реалним страдавањима ће без сумње завршити као « историјско смеће » (стр. 651-652). Овај штићеник француског Јевреја Сержа Кларсфелда и америчког рабина Мајкла Баренбома, иначе стручног (научног) директора Холокост музеја у Вашингтону, је 1993-1994 године био прослављан широм света као генијални истраживач који је својом књигом Крематоријуми Аушвица, машинерија за масовна убијања (« Les Crématoires d'Auschwitz, la machinerie du meurtre de masse », Paris, CNRS éditions, 1993.), дефинитивно задао смртоносни ударац ревизионистичкој « аждаји ». Сада га видимо како у књизи В. Игуна потписује своју дефинитивну капитулацију.

Запажање : Светска јавност је потпуно неупућена у чињеницу од капиталног значаја : човек провиђења, којег је светска штампа представила као генијалног истраживача који је успео да пронађе научни доказ о постојању нацистичких гасних комора је завршио признавши своју грешку. Пар година касније, ни једно једино средство штампе није известило јавност о његовој смрти.

19) Године 2002, претходно напоменути Р.Ј. ван Пелт је издао *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial*, Indiana University Press, XVIII-571 p. Дејвид Ирвинг, иначе « полу ревизиониста » и с непотпуним познавањем ревизионистичке аргументације, је изгубио процес за клевету који је, и то прилично необазриво, повео против америчког академика јеврејског порекла Деборе Липстад. Он је неспретно покушао да подржи тезу – иначе сасвим тачну – према којој гасне коморе у Аушвицу нису постојале. Па ипак, он је успео да освоји једну битку од кључне важности, и којим би, а у случају да су судија Чарлс Греј и његови наследници имали више храбрости, успео да извојева и дефинитивну победу. Кључни аргумент се могао резимирати у једноставној формули састављеној од четири речи коју сам лично лансирао у 1994. години : « No holes, no Holocaust » (« Нема отвора, нема ни Холокоста »). До мог закључка сам дошао на следећи наћин : 1. Аушвиц је у централна тачка «

Холокоста » ; 2. Велики крематоријуми Аушвиц-Биркенау, или Аушвиц-II, су у самом центру огромног комплекса Аушвиц ; 3. У срцу ових крематоријума би наводно требале да се налазе једна или више гасних комора ; 4. Данас је, само у једном једином од ових крематоријума (крематоријум бр. 3), иако разрушеном, могуће испитати просторију која је требала да представља гасну комору ; то је по претпоставци место исто тако претпостављеног злочина ; 5. Данас нам се објашњава да је сам акт убијања јеврејских затвореника збијених у тој просторији извршаван тако што је, један СС, ходајући по бетонском крову наводне гасне коморе, просипао грануле Циклон Б-а кроз 4 отвора (рупе), правилног облика, у крову ; 6. Међутим, довољно је само погледати и уверити се својим очима да такви отвори никада нису ни постојали ; 7. Дакле, у том случају ни сам злочин није био могућ. Р. Ј. ван Пелт, сведочивши против Д. Ирвинга, био је на правим мукама да пронађе против-аргумент. На крају, ни он ни његови сарадници нису у томе успели. Судија Греј је такође морао признати « the apparent absence of evidence of holes » (« очигледно немање доказа о постојању отвора » , званични извештај, стр. 490) и уопште да закључи да « contemporaneous documents yield little clear evidence of the existence of gas chambers designed to kill humans » (« постојећа документа дају мало јасних доказа о постојању гасних комора направљених за масивна убиства људи », стр. 489 ; за детаљнији увид погледати стране 458-460, 466-467, 475-478 и 490-506). Чак и у самом тексту његове пресуде, Чарлс Греј признаје своје изненађење : « I have to confess that, in common I suspect with most other people, I had supposed that the evidence of mass extermination of Jews in the gas chambers at Auschwitz was compelling. I have, however, set aside this preconception when assessing the evidence adduced by the parties in these proceedings » (13.71). (« Морам да признам, да сам као и већина других људи претпостављао да су докази о масивном истребљењу Јевреја у гасним коморама били далеко уверљивији. Наравно, ово моје предубеђење није имало ни мало утицаја на претрес приложеног материјала како од стране тужиоца тако и одбране»). Неуспех историчара-тужиоца је овде више него очигледан и Д. Ирвинг је нормално требао да добије овај процес и то само захваљујући наведеној констатацији судије који му је иначе био крајње ненаклоњен: преостала оригинална документа нам дакле дају врло мало јасног доказног материјала о постојању нацистичких гасних комора а самим тим и политике нацистичке Немачке у смислу екстерминације Јевреја. На крају крајева, зар ово није као што смо се већ претходно уверили, већ донешен закључак већине јеврејских историчара почевши од оног Леона Полиакова из 1951. године ?

- 20) Године 2004. француски историчар Флорон Бајар је објавио следеће дело : Финално решење јеврејског питања (La « solution finale de la question juive ». La technique, le temps et les catégories de la décision, Paris, Fayard, 640p.) Године 2005, у једном сажећу овог дела могли смо прочитати : « Знамо да Фирер није ни саставио, ни потписао наредбу за уништење Јевреја, да су одлуке - а којих је било више - донешене у току тајних састанака са Химлером, можда Хејдрихом и/или Герингом. Претпоставља се да је, наместо директне наредбе, Хитлер много

вероватније само дао своје одобрење на предлоге пројеката својих саговорника. Он се највероватније није усмено ни изјашњавао већ једноставно ћутањем давао знак свог одобравања и пристанка » (Yves Ternon, *Revue d'histoire de la Shoah*, juillet – décembre 2005, p. 537).

Запажање : Скоро свака употребљена реч сведочи о ауторовим произвољним нагађањима. Својом ниначему заснованој теорији о томе како се Хитлер дао разумети « својим ћутањем-одобравањем », он не ради ништа друго него преузима теорију Фиреровог одобравања « климањем главом » ! (« нод »), изнешену од стране професора Кристофера Браунинга у току Зунделовог суђења у Торонту 1988. године. Ни један од академика анти-ревизиониста до сада није пао овако ниско као овај « шабат-гој » ; до те мере је официјелна теза, раскринкана тријумфалним аргументацијама ревизиониста, изгубила у потпуности свој научни карактер.

Билан ревизионистичких победа

Рекапитулирајмо укратко претходно наведене победе ревизиониста.

Суочени са ревизионистичком аргументацијом, званични историчари наводне физичке екстерминације Јевреја су окончали признавајући, са историјске и научне тачке гледишта, да им више није преостао ниједан једини аргумент који би био у стању да подупре њихове озбиљне оптужбе. Они су признали: 1) да не постоји ни један документ који може да докаже наводни злочин ; 2) да нису у стању да демонстрирају нити објасне на било какав начин « злочиначко оружје » ; 3) да не поседују ни доказе ни елементе доказног материјала ; 4) да не могу именовати ни једног аутентичног сведока (погледај горе, навод реци С. Веј) ; 5) да је њихов досије у кваном стању (такође горе наведено), непоправљиво искварен и да ће неминовно завршити као историјско смеће ; 6) да су претходно навођени извори информација не само много ређи него што се то сматрало него да су и сумњивог карактера; 7) да су наводни трагови малобројни, расути, и да их је теско интерпретирати ; 8) да су се служили фалсификацијама, прерушавањима, лажирањима ; 9) да се често као важан аргумент званичне тезе наводила « глупа прича » (види изнад) о томе како је одлука о екстерминацији Јевреја донешена 20. Јануара 1942. у Берлин-Вансију ; 10) да је најважнији међу њима, историчар Раул Хилберг, приморан да све објасни, и то на крајње неозбиљан начин, наводном иницијативом немачких чиновника донешеном без икаквог реда, плана, упутстава, без контроле и, по свој прилици, само захваљујући једним невероватним складом духова и узајамним преношењем идентичних мисли. Ови историчари такође нису успели да дају одговор ни на један захтев постављен од стране ревизиониста : 1) « Покажите

ми или нацртајте нацистичку гасну комору » ; 2) « Донесите ми барем један једини доказ, и то по вашем избору, на основу којег се може доказати да се геноцид стварно догодио » ; 3) « Покажите ми једно сведочанство, једно једино, и то најверодостојније по вашем мишљењу » или на пр. 4) « Нема отвора, нема ни Холокоста ». Затечени, « дворски историчари » (« les historiens de cour »), су прибегавали законским оптужбама у борби против ревизионизма, што је понекад изазивало и контра ефекат када би чак и суд био принуђен да ода признање искреном и савесном раду ревизиониста или пак изражавао сопствено изненађење пред одсуством или скромношћу документованих доказа тужилаца. И тако, прво у Француској а затим и у другим европским земљама, ти тужиоци су изгласавали специјалне законе којим би ућуткали ревизионисте. Овим су потписивали и сопствени пораз : прибегавајући тим специјалним законским мерама, репресији и затварањима, они су само признавали своју немоћ да своје тврдње аргуменују разумно, користећи се историјским и научним чињеницама.

На стотине других аргумената би могле овде бити наведене које би доказале, и то с научно-историјског становишта, да није преостало више ни један једини камен у огромном здању лажи « Холокост » или « Шоа » секташа. Насупрот овом опустошеном пејзажу исконструисала се једна солидна грађевина ревизионистичке литературе. У њој можемо пронаћи небројена документа, фотографије, експертисе, судске стенографске записе, научно-техничке извештаје, сведочанства, статистичке анализе (студије), а све то у вези са свим могућим аспектима историје Другог светског рата, који нам показују реалну слику судбине европских Јевреја и доказују на један спектакуларан начин да је јеврејска верзија овог догађаја само један обичан мит. Почевши од обичног мита, па преко митологије Јевреји су стигли до саме религије – или боље речено псеудо-религије. Данас они све више личе на свештенике који проповедају и бесомучно понављају « свете формуле », а очигледно без икакве вере у њих. Они ни сами више не верују у њихов « кредо ». И тако, током задње деценије, саветују својим послушним овчицама да буду сто је могуће више дискретнији када је реч о гасним коморама. У својим мемоарима велики лажни сведок Ели Визел је написао 1994. године : « Гасне коморе би требало сакрити од недискретних погледа и маштања », Све реке се уливају у море (« Tous les fleuves vont à la mer..., Paris, Le Seuil, 1994, p. 97). Исто тако, Клод Лантзман (аутор филма Шоа), Данијел Голдхаген (аутор Извршиоца Хитлеровог тестаментa, « Hitler's Willing Executioners »), Симон Веј (бивша председница европског парламента, претходно наведена), Франсоа Леотар (бивши министар) су од пре неколицину година постали изненађујуће резервисани, опрезни и дискретни кад је у питању горе наведена тематика. Пре пар месеци, Жак Атали (јеврејски бизнисмен и историчар) је изјавио : « Неупоредиво већи број извршених убистава над Јеврејима је био извршен « конвенционалним средствима », индивидуалним наоружањем немачких војника и жандарма, и то између 1940. и 1942., а не « у фабрикама смрти », тек касније установљеним », Групе криминалаца ? (« Groupes

de criminels ? », *L'Express*, 1er juin 2006, p. 60). Овакав индиректан начин постепеног одустајања од мита нацистичких гасних комора постаје уобичајен. Сада се на разне начине покушава да замени лаж о Аушвицу новом лажи о Баби Јар-у или другим још фантастичнијим масакрима у Украјини или на територији балтичких земаља. Међутим, и даље нам се не прилажу научни докази о томе као на пр. извештаји ексхумација и аутопсија на начин како је то урађено у случају стварних злочина почињених од стране Руса у Катину, Виници или другде. Када је реч о броју мртвих у Аушвицу, више нам се ни не помиње цифра од 9 000 000 (напоменута у Ноћи и Магли, « *Nuit et Brouillard* »), 8 000 000, 6 000 000 или од 4 000 000 (забележене на Ниренбершком суђењу или споменицима у Аушвиц-Биркену до 1990). Тренутно нас сасвим задовољавају цифре од 1 500 000 (записаним на тим истим стелама почевши од 1995), или од 1 100 000 или 700 000 (како је записао Ж.-К.Пресак), или чак са 510 000 (колико је закључио Фритјоф Мејер у 2002 : Број жртава у Аушвицу, («*Die Zahl der Opfer von Auschwitz* », *Osteuropa*, mai 2003, p. 631 – 641) ; а опет и те нове цифре су исто тако неоправдане и недоказане као и оне претходне.

Општи закључак

Указана нам је привилегија да данас, на почетку XXI века, будемо сведоци раскринкавању једне од највећих лажи у историји човечанства. Мит « Холокоста » је можда сијао светлом стотинама бакљи али у стварности он полако сагорева. Он је омогућио да се на територији Палестине оформи једна ратничка колонија названа « Јеврејска држава » дотирана једном « Јеврејском армијом ». Читав западни свет оптеретила је бременим своје тираније који прожима све сфере интелектуалног, академског и медијског, јавног, живота. До сржи је затрвала једну велику земљу као што је Немачка. Изнудила је од ње, а такође и од других западних земаља, баснословне суме новаца у маркама, доларима или еврима. Затрпава нас филмовима, музејима, књигама које шире пламен мржње у истом оном духу који проповеда Талмуд. Позива на крсташке ратове против « осовине зла » и у ту сврху по наруџбини фабрикује бесрамне лажи идентичне оној Великој Лажи о « Холокосту » јер наводно нема никакве разлике између « оружја за масовна убијања » Адолфа Хитлера и оних Садама Хусеина. Оптужује и обавезује скоро цело човечанство на « покајање » и « одштету » или због наводних активности на штету и против « изабраног народа », суделовања у почињеним злоделима или пак због наводне равнодушности спрам судбине јеврејског народа у току Другог светског рата. Иза себе је оставила читав низ монтираних судских процеса а све почевши од срамног Ниренбершког суђења. Директно је узроковала хиљаде вешања немачких војника, једну монструозну « чистку », протеривање милиона људи са земље њихових предака, пљачке, на десетине хиљада скандалозних судских процедура, а вођених чак и данас против наводних ратних злочинаца у њиховим задњим деценијама живота и све уз помоћ лажних сведочења такозваних « чудом-преживелих » Јевреја. Све

те страхоте, неумерености у лажима и мржњи, тај « хибрис » (охолост у понижавању) који кад тад судбина увек кажњава, све то мора престати. Ни један народ на свету се није показао толико толерантним у односу на ту јеврејску охолост као арапски ; а ево и он је на концу свог стрпљења. Он ће се на крају и ослободити свог јеврејског бремена и тиме дати до знања Западу да је дошло време да се уместо насилног подржавања оружјем једне потпуно вештачке творевине као што је Израел и која опстаје само на рачун те силе пронађе решење за један истински и дугорочни мир. Чак и на том истом Западу, у САД, појединцима се отварају очи и полако свима долази до свести огроман ризик којем се излаже читава међународна заједница у свом настављању да се безусловно потчињава лажној религији «Холокоста», најубојитијем оружју, штиту и мачу израелске државе.

Практични закључак

Постоји низ практичних мера које могу бити предузете у борби против ове лажне религије чије се светилиште налази у Аушвицу.

Као сто је опште познато, фамозна гасна комора се налази тачно у центру логора у Аушвицу. До данашњег дана, отприлике око 30 милиона туриста су је посетили. Реч је о превари ; сви историчари су тога свесни а одговорни музеја у Аушвицу то знају најбоље. Концентрациони логор у Аушвицу се, на захтев пољске владе, од 26. Октобра 1979. године налази под окриљем UNESCO -а нашавши се на списку заштићених споменика културног наслеђа човечанства (Cultural Property) ; на овој институцији сада лежи **сва одговорност у смислу заштите аутентичности овог меморијала. Лично предлажем, да се поднесе званичан указ UNESCO -у о овој превари, која у нашем случају представља директан напад на образовање, науку и културу. У ширем смислу могли би да преузмемо речи које је изговорио 1979. године Жан-Габријела Кон Бендита : « Изборимо се да се униште гасне коморе које показујемо туристима у логору у коме сада са сигурношћу знамо да никада нису постојале » (Libération, 5 mars 1979, p.4).**

Постоје такође и други начини да се поведе борба против тираније мита о « Холокосту », за почетак обелодањењем и обавештењем јавног мњења о « тријумфима ревизионизма » а који су до сада брижно скривани. Верујем да ће ревизионисти присутни на овом скупу допринети својим предлозима у смислу остварења овог циља како би заједно могли да о томе продискутујемо.

Практикујући своје лажне тврдње у овако великој мери, проповедници

« Холокоста » су полако учинили да их цео свет омрзне ; постали су непријатељи читавом човечанству. У току протеклих 60 година постепено су успели да оптуже скоро ако не и цео свет. Првенствено Немачку а потом и све оне који су у савезништву с њом веровали да се морају борити против Стаљина исто тако као сто су они у супротном табору били убеђени да се морају супротставити Хитлеру. У свом френетичном оптуживању, јеврејске организације су отишле тако далеко да су чак осуђивале Савезнике за њихову наводну криминалну « индиферентност » спрам судбине европских Јевреја. Оптужиле су Рузвелта, Черчила, Дегола, Папу Пија XII, организацију Црвеног крста, такође многе друге личности, институције и земље зато што наводно нису јавно осудиле постојање « гасних комора ». А како се оне уопште и могле веровати са сигурношћу у нешто што је више него очигледно била само гротескна ратна гласина ? Довољно је само прочитати дело Јевреја Валтера Лакера, *The Terrible Secret* («Застрашујућа тајна », Лондон, Veidenfeld & Nicolson, 1980, 262 п.), које на барем тридесетак места говори управо о тој скептичности савезничког табора, иначе савршено оправданој, у односу на бројне гласине које су потицале из јеврејских извора. Вођене су чак и истраге које су довеле до општег закључка да су те гласине биле у потпуности неоправдане. **Савезници и остали оптужени су се показали управо оштроумним и проницљивим а никако индиферентним. Управо из разлога те исте оштроумности, након рата, Черчил, Дегол и Ајзенхауер су били јако обазриви да у њиховим говорима и мемоарима не помену, или то ураде највише само једном, ткз « гасне коморе ».**

Рату и ратној пропаганди су неопходне **лажи** на исти онај начин како су се крштаски ратови и дух крсташа хранили **мржњом**. Насупрот томе, мир и пријатељство међу народима могу опстати само у случају велике обазривости кад су у питању **тачност и истинитост** у процесу историјских истраживања ; истраживања која се по сваку цену морају водити у условима потпуне **слободе**.

Два додатка на тему наводне гасне комора у Аушвицу-I

1) **Изјава Ерика Конана из 1995. године**

Још један озбиљан проблем : шта учинити са плагијатима наслеђеним од стране комунистичког режима ? 50-их и 60-их година, више објеката, који су нестали или променили њихову намену, су били погрешно реконструисани и потом представљени као аутентични. Поједини одвише « нови », су затворени и недоступни јавности. А да не говоримо о гасним коморама за сузбијање ваши, понегде предтављаним као екстерминационе гасне коморе. Овакви пропусти су

пуно послужили негационистима, и представљају полазну тачку њихових шпекулација. Најбољи пример је онај крематоријума I, јединог у Аушвицу I. У мртвачници овог крематоријума је била инсталирана прва гасна комора. Она је функционисала кратко, почетком 1942. : изолација зоне око ове гасне коморе која је била неопходна за њено неометано функционисање је исувише реметила функционисање логора. Из тог разлога је одлучено, крајем априла 1942. године, да се смртоносна гушења гасом изместе у Биркенау и где су вршена, и то есенцијално над јеврејским заробљеницима, у масивним пропорцијама.

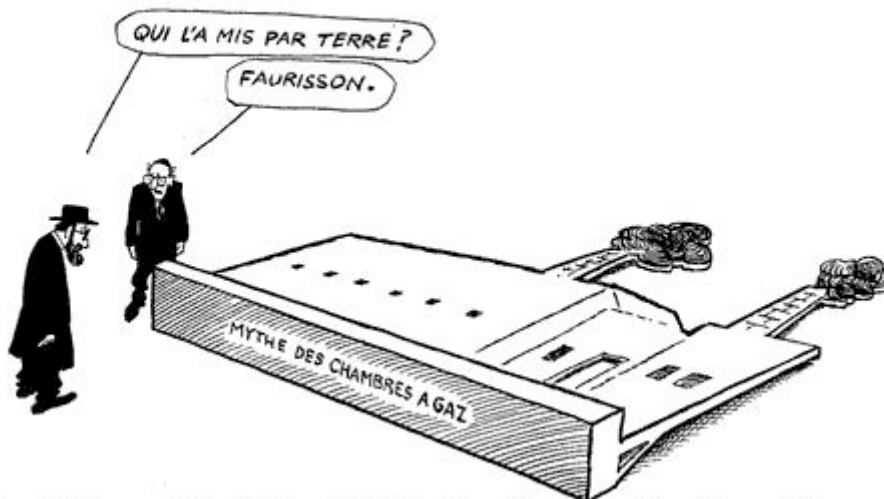
Крематоријум I је након тога био трансформисан у ваздушно склониште, са салом за операције. У 1948. години, при конструкцији музеја, крематоријум I је био враћен у његово првобитно претпостављено стање. Све је у њему лажно и нетачно: Димензије гасне коморе, позиција врата, отвори за убацивање Циклон Б-а, пећи, реконструисаних на основу сећања неколицине преживелих, висина димњака. Крајем седамдесетих година, Роберт Форисон је утолико боље експлоатисао ове пропусте уколико су одговорни музеја одбијали да их признају. Амерички негационисти су управо снимили филм у тој гасној комори (и даље представљаној као оригиналној): ми их ту видимо како испитују посетиоце користећи се својим « открићима ». Један од првих историчара који је тачно утврдио историјат те гасне коморе, њене модификације пре и после рата, Жан-Клод Пресак, предлаже да се она рестаурише у њено право првобитно стање из 1942., а базирајући се на немачким плановима које је управо пронашао у совјетским архивама. Други, као Тео Клајн, су за то да се она задржи у постојећем стању, али са објашњењем за ово њено прерушавање (*le travestissement*) : « Историја је таква каква је; боље је само једноставно описати, па чак и у случајевима када је то јако компликовано, него се упуштати у лажна и непотребна надодавања. » Кристина Олекси, чија директорска канцеларија, а која се налази у бившој SS болници, за то не жели ни да чује : « За сада је задржавамо у стању у каквом јесте и ништа не објашњавамо посетиоцима. То би исувише закомпликовало ствари. За касније ћемо видети. » (*Eric Conan, « Auschwitz : la mémoire du mal », L'Express, 19-25 janvier 1995, pages 54-69 ; p. 68*).

У својој дугачкој студији, Е. Конан је желео да нам да до знања колико је далеко « памћење » од историје. То је урадио без довођења у питање догме « Холокоста » ; он је отишао тако далеко да је чак отворено декларисао своје веровање у постојање оружја за масовна убијања названог « гасне комора » и навео као тачне претпоставке које немају ни најмање научно образложење. Па ипак био је довољно храбар да осуди озбиљне лажи и фалсификације као што је она **фамозне** « гасне коморе » коју представљамо посетиоцима Аушвица као аутентичну. Усуђује се такође да призна да сам крајем седамдесетих година на ту тему имао потпуно право. Када сам га 2005. питао да ли је његова студија изазвала било какве реакције или протестације, нарочито од стране одговорних Националног музеја у Аушвицу и Кристине Олекси, он је одговорио : « Никакве ».

2) Текст књижице CD Ром-а с предговором Симон Веј

Мотивацију (Роберт Форисон) сигурно има : истинољубље, то је његова опсесија. А његово академско образовање је по њему довољна гаранција да му се верује на реч. Чита Мориса Бардеша. Открива Пола Расинијеа. Дешифрује Рамбоа, Лотреамона и Аполинера. Брилијантан и култивисан, али ништа мање провокативан. Током седамдесетих година је у пуном послу. Рађа се његова књижевно-историјска метода. Посећује архиве Аушвица. Полако се кристалише његов негационизам. А он се заснива на тачној чињеници: гасна комора у Аушвицу I је « реконструисана » после рата, пошто је у току претходног служила као складиште за лекове SS-а и као ваздушно склониште након пуштања у рад гасних комора у Аушвицу II-Биркенау ; оно што је он могао тамо видети (а што и даље може да се види) је претпоставка како је гасна комора могла да изгледа. То се мора признати. Међутим, то није спречило Роберта Форисона да тврди да је у питању превара чији су аутори Јевреји (*Le Négationnisme, 1948-2000*). Разговори вођени на радију « *France Culture* » уредник Жан-Марц Турине. Књижицу написали *Valérie Igounet* и *Jean-Marc Turine*, предговор *Simone Veil, Vincennes, Frémeaux et associés, 2001, 48* страна ; стр. 27-28).

На следећој страни два цртежа « Шар-а » («Chard »)

Chard | France | 2nd Prix

Trophée + Mention Honorable

1. Новембар 2006. : цртеж « Шар-а » (Франсоаз Пишар, Париз) добија другу награду на међународном конкурс карикатура на тему « Холокоста », организованој у Ирану.

***

Професор Бруно Голниш је само изјавио да се на тему гасних комора историчарима мора омогућити потпуна слобода изражавања. Прво је био суспендован као предавач на Универзитету Лион-III на пет година. Потом је, 7. и 8. Новембра 2006., изведен пред суд у Лиону, којим су председавали Фернан Шир и два његова помоћника. Разни притисци и уцене су га приморали да призна пред судом веродостојност геноцида над Јеврејима и нацистичких гасних комора. Пресуда ће бити донешена 18. Јануара 2007. Треба имати у виду да је у Француској законом забрањено оспоравање постојања нацистичких злочина против Јевреја и то « чак и када (мисли се на оспоравање) је оно представљено у прикривеној, сумњивој форми или инсинуирањем » (Code pénal, 2006, p.2059). Према томе, на ту тему, не само да се не сме протестовати неко чак ни одавати привидан утисак да се то чини.

КРАЈ

AAARGH

DIESE WEBSITE IST 1996 VON EINER INTERNATIONALEN FORSCHERGEMEINSCHAFT BEGRÜNDET WORDEN

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

DIE VIERTELJAHRSHEFTE VON AAARGH

Conseils de révision

Gaette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del siclo

El Paso del Ebro
Das kausale Nexusblatt
Oreversionismo em lengua portugués
Arménichantage

<http://revurevi.net>

NEUHEITEN IN AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

VERFÜGBARE BÜCHER

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

DOKUMENTA, KOMPIL, REPRINTS

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

MAIL:

kausalenexusblatt@yahoo.de

Wir sind unter Schutz der Allgemeine Erklärung der Menschenrechte:

<http://www.unhchr.ch/udhr/lang/ger.htm> (Artikel 19)

AAARGH, UM NICHT DUMM ZU STERBEN